Важкі вітри не випили роси,
Черлені трави бродять буйним соком,
І вдалині під обрієм високим
Лугів осінніх теплі голоси.

А при багатті хлопці косарі
І комбайнери у спецівках синіх
Вплітають сміх до цих лугів осінніх,
Ведуть пісні під маєвом зорі.

Булькоче, пріє каша в казані,
А клен русявий хилить ніжно віти,
І йдуть в лугах, немов засмаглі діти,
І поминулі, і прийдешні дні.

Як хороше, як легко поміж них,
Між цих людей, в труді людей живих,
Між ними жить і поклоняться літу,
Свою турботу, снами не сповиту,
Свої думки у їхні перелить
На все життя, а тільки ж не на мить.

На все життя, з лугами, з берегами,
Із травами, із зорями в воді,
Щоб не спіткаться більше з'ворогами,
Щоб не хилитись в горі та біді.

1956